

SÓSBORSZESZ

A Balaton mélyre kúszik, le a föld alá, réseken, szakadékokon, barlangokon át az óceánok torkáig. Lehet, hogy nem látni, az ilyesmit azok a kutyúk nem veszik fel, nem észlelik, azt csak az ember veszi észre, mikor már késő, egy száj nyílik alatta, és a kéznyomások magukkal ragadják. Jó, rendben, én csak egy felnőttjegyet szeretnék. A jegykiadó csak mogorván lehajtotta a fejét, és letépte a nyugtát. Köszönöm. Kérem. Mögöttem napszemüveges, napolajos, nappalis tinédzserek számolgatták a pénzüket, hogyan jön ki jobban a belépő. Amint átértem a beléptető kapun – itt az istenháta mögött minnek beléptető kapu, főleg kidobóval felszerelve – a jegykiadó asszony megint rákezdte a Balaton misztikumát mesélni. A fiatalok pedig az unalomtól rángatózva hallgatták. Ó jaj, akkor olcsóbb a jegy, csókolom?

A part már tömve volt. Anyahasak, apamellek, gyerekvégtagok, mindmind vízben vagy lángosban lógatva sütkéreztek a napon. Valahogyan egészen nyomasztó volt ez a kis strand, a szétszórt, zsúfolt részeivel. Minél közelebb akartam ülni a vízhez, távol mindenkitől, amennyire lehet. Üresen állt egy pad a nádashoz közel, egészen a part szélén, úgyhogy oda telepedtem le.

A Balaton mélyre kúszik, le a föld alá, réseken, szakadékokon, barlangokon át az óceánok torkáig. Lehet, hogy nem látni, az ilyesmit azok a kutyúk nem veszik fel, nem észlelik, azt csak az ember veszi észre, mikor már késő, egy száj nyílik alatta, és a kéznyomások magukkal ragadják. Félálomból ébredve már azt hittem, kijött idáig a jegyárus, hogy tovább untasson a meséivel, de ahogy felnéztem, egy beárnyékolt, aszott férfiarc volt előttem. Még csepegett a szürkés víz a frissen borotvált arcáról, mikor kért tőlem egy cigit. Adtam neki egyet, mert sokkal érdekesebb volt, amit mondott, mint a helyi ingyenes újság. Lajos vagyok. Mélyen beleszívott a cigarettába, a szája körül átvizesedett a papír, de gyakorlottan alányúlt a kezével, és tartotta, nehogy megtörjék. A lábára kötött zacskóból egy üveget vett elő, meghúzta és átnyújtotta nekem. Nem kérsz? Onnan lentről van, a Balaton alól. Kíváncsian bámultam az arcát, megfeszített állkapocs, visszeres betonszemek, páratükrőbőr. Jobb fülében egy vastag aranykarika lógott. Meghúztam az üveget, langyos, sós íze volt, kormos utóízzel.

Na, ez nem ám valami egyszerű kútvíz, ez sokkal több annál, még pár éve megpróbáltam megbeszélni a Ferivel, hogy áruljuk a strandon, csak itt

az almádi strandon. Mekkora ment volna, úristen! Feri, ez gyógyvíz, nem érted, eladjuk jó drágán, és csak engem kell megfizetned, én felhozom neked lenről, nem kérek sokat, megoldjuk okosan. De hát gondolhatod, Feri kiröhögött. Próbálkoztam aztán máshol is, nehogy azt hidd, hogy elveszett gyerek vagyok én, ó, nem, dehogyis, átúsztam én Szárszóra meg Siófokra, Tihanyra persze nem, mert hát azoknak én biztos, hogy két vízcseppet nem folyatok egybe, az hétszentség. Na de hát gondolhatod, nem akarták sehol árulni, pedig ez a legnagyobb üzlet.

Az átázott ujjai újra teltek kezdtek lenni. Kért még egy cigarettát, de az volt az utolsó, nem tudtam adni. Ekkor elővett egy kis műanyag tubust a zacskójából, szétnyitotta, és átázott cigarettaszálakat terített ki közénk a napra.

Még a műhelyben is ezzel szívatnak, hogy kopolyús fiú, meg ebihal, csak azért, mert múltkor véletlenül beleakadtam a főnököm hálójába, mikor horgásztak a fiúkkal, mondtam, hogy fogom és feljelentem, merthogy nincs engedélye. De hát nem lehet, kell ez a meló, pedig fel kéne jelenteni azt a barmot, csak hát hova menjek a filozófiadiplomámmal, a három nyelvizsgámmal és a mélytengeri-búvár képzettségemmel. Ez nem kell senkinek, csak kocsi kell, meg lángos. Ja, meg a strand, de azt a Feri-félék már lefoglalták. Bólogattam, hogy persze, ez nyilvánvaló. Maradt így a kocsi-szerelés. Néha becsúszik egy-egy hajó vagy tutaj, amit újra össze kell kalapálni, mert horgászat közben a baromja léket vert a lába közé a sörrel.

Nagyon tűzött a nap, úgyhogy javasoltam, ülünk át a büfébe inkább, ott van árnyék, meg ha akarja, meghívom egy sörre, csak a mély-Balatonról beszéljen még többet.

A büfénél minden bódénál sorok álltak, egészen a vízig. A sor végén állók türelmesen elbújtak a nap elől a víz alá. Mi jobbnak láttuk, ha inkább áttolakodunk, és a legutolsó büféhez megyünk, amit egy gondozatlan fűzfa takart el. Két sört kértünk meg egy fokhagymás lángost, és leültünk a legközelebbi padra. Mindjárt jövök. Lajos visszasétált a partra, zacskóját mélyen belemerítette a vízbe, és teljesen megtelve emelte ki. A zacskó sehogy nem akart elszakadni. Csak akkor vettem észre, mikor közelebb ért, hogy egy hal úszkál benne. Kiterítette az asztalra, körmeivel hosszasan beirdalta a szélein, kinyomkodta belőle a vizet, és egy marék sóval beborította. De hát ez egy hekk.

Igen, sokan azt hiszik, a Balatonban nincs hekk, és igazuk is lenne. De hát a Balaton egészen az óceánokig elér, barlangokon, szakadékokon, nyílásokon keresztül. A hekk megtanulta, hogy ha átúszik, akkor itt sokkal me-

lejobb vízben élhet. Csak hát ezt az emberek is észrevették. Azért mondják, hogy nincs a Balatonban hekk, mert így drágább a szállítás. Gondolj csak bele, hány embernek a munkahelyét szüntetnéd meg, ha nem dolgoztatnád őket a semmiért. Legyen embered minden feladatra, vegyél fel rá támogatást, és készen is vagy. A hekknek aztán igazán mindegy, honnan származik, nem igaz?

De persze. Lehúztam a söröm, és néztük, ahogy a maradék lángos tejfölbe belesülnek a legyek.

„Na töki, lemegyek a boltba, aztán befejezem a történetet. Addig találgass, mi lesz a vége.”

Nagyapám lehúzta a szék támlájáról az ingét, magára kapta, és úgy, ahogy volt, alsónadrágban és begombolatlan ingben eltűnt a gangról. Felálltam és kihajoltam a korláton, hogy elkapjam, ahogy átszalad a belső kerten. Közben végig azon a vízemberen járt az eszem, ugyan hogy jöhetett rá, hogy barlang van a Balaton alatt? Hogyan úszott le odáig?

Ültünk egy darabig még a büfé előtt. Lajos néhányszor eltűnt, hogy cigit kérjen a szomszédos asztaloktól. Én csöndben kortyolgattam a sörömet.

„Nem, dehogyis. Még aznap, mikor eltűnt a vizes főszer, megkerestem azt a Ferit, aki ugye a strandot vitte akkor. Kis köpcös, jól megtermett ember volt, tudod, mint Imre bátyád, csak sötétebb kicsit. Ő mesélte el, hogy a krapek minden reggel kimegy, hogy belefulladás a vízbe. Aztán mégis kiúszik valahogy.”

Itt kinyitott egy kis üvegcsét, amire sóborszesz volt írva, és egy húzással lenyelte.

Na és a hekk? Meg a víz, amit adott? Hát azokkal mi van?

„Nem tudom, azt elfelejtettem megkérdezni.”